
GÜLCH CSABA

Az első

(Sirálynak)

Legjobban az első szög kínozza meg,
szaggatja, tépi fel a kereszt húsát.
Hófehér lepelben vacog, remeg,
húsvétot vár a gyarló nyomorúság.

Legjobban az első csend gyötör,
az első néma perc, a törékeny hallgatás.
Kósza álmokra szakad az éjjel,
az ébredés fénye lopott látomás.

Legjobban az első könnyesepp éget,
mohó tűzként iramlik arcomon.
A sós parázsban szomjazó remények
gyöngysorrá fagynak a friss havon.

Legjobban az első ígéret fáj,
az üvegtócsák hamis ragyogása.
A jégverte gyümölcsös magányában
magunknak hitt éden földi mása.

Legjobban az első szírom sérül,
a teremtés titkát perzseli a nap,
mikor a tükör kopott szegletében
az ezüstlő bűnök elé hullanak.

Legjobban az első imát féltjük,
a szívből felrémlő hangokat.
Isten mosolya örök válasz,
tó vizén virágzó alkonyat.

Megint egy nap

(Eszternek, Ábrisnak, Bálintnak)

Megint egy nap,
mikor esővert
arcunkról
fénykép készül.
Megint egy nap,
mikor az udvar
hátsó szegletében
újra virágzik
az almafa.

Megint egy nap,
mikor szomjunkat
illatos bodzalé
oltja.

Megint egy nap,
mikor zsebünkben
apró kavicsokkal,
a tó felé
igyekszünk.

Megint egy nap,
mikor a tócsába
nehéz könnyek
hullanak.

Megint egy nap,
mikor a harmatos
fűszálak közt
bújócskát játszik
két bogár.

Megint egy nap,
mikor az alkony
rozsdás csendje
ránkszakad.

Megint egy nap,
mikor már
nem várunk
semmit...

Megint egy este:
mikor egymás
kezét fogjuk,
s szemünkben
csillagok nélkül
alszunk el.

Töredékek

(M.Z.L. emlékének)

1.

Azon az éjszakán
a kenyér megtöretett,
s föltött ütött a bor
a hófehér abroszon...

2.

Asszonyok, lányok
lengte tengerillatát
hozza a déli szél,
majd csontjaid
ölelve táncol el
a göcseji dombok felé...

3.

A templomfal tövében,
mint olvasón az öreg imák,
bársony rózsalevelek
peregtek homlokodra...

4.

A föld mélye, hidd el, nem sötét!
arcodba világít a glória,
látni fogsz csodás csillaghullást,
s beléd nő bölcsen az almafa...

